

пувалъ, послѣ си издигнѣ челото и като хвърли погледъ на оголо видѣ близната на Зората че са отразяваше чакъ въ неговата стая. И той осѣти наслажденіе дѣто още веднажъ можѣ да види свѣтлината на деня, той си отпочинѣ и са усмихнѣ като наведе очи; но въ тѣзи минута той срѣшнѣ други очи стѣкляныѣ очи и блѣдныѣ устны на вѣщницата на Везувій.

— А! извика той, като си захлупи очитѣ съ рѣцѣ, като че искаше да избѣгне страшно нѣкое видѣніе. Дали сѣнувамъ още? да ли съмъ още между мъртвецитѣ?

— Не, тривеличайшій Меркуріе, ты не сѣнувашъ. Имашъ отпредѣ си твореніе прилично смъртта, не още неумрѣло. Азъ съмъ твоята привързана робиня.

И туй обѣсненіе са послѣдува отъ дълбоко мълченіе. Ужасы тѣ които бѣхъ обладали тѣлесныѣ членове на Арбака, ако и да са повторихъ, изгубихъ обаче предшната си сила и изчезнѣхъ, и Арбакъ съвършено доде въ себе си.

— И то е было слѣдователно сѣнь! извика той. Сѣнища, увы, подобны да ми не идватъ другій пѣтъ, защото добринѣтъ на деня не могатъ да исплатѣтъ страданіята на ношъта! Вѣщнице, защо доде тука?

— Носѣ ты вѣстъ за предпазянѣ, рече тя съ погребаленъ гласъ.

— Предзапазянѣ? слѣдователно сѣнѣтъ не лѣже? и отъ каква опасность трѣба да са предпазѣ?

— Внимавай на думитѣ ми. Едно бѣдствіе виси надъ проклетия този градъ, излѣзъ отъ него докато е още време. Знаешъ че живѣхъ въ онѣзи гора, подъ която споредъ старыѣ преданія гори огнѣнѣтъ на пѣкъла, и пещерата ми лежи надъ една безкрайна бездна; сѣгледахъ преди нѣколко дни въ нея едно теченіе страшно чървено и чухъ въ пустото ѣ пространство едно страшно бученѣ, но отъ минѣлата ношъ сѣгледахъ че цвѣтѣтъ не бѣше вече тъмночервенѣ, но сѣщій огнѣ и голѣмъ; когато гледахъ туй едно животныѣ ми което ма придружаваше нададе остарѣ викъ и въ ми нутата паднѣ мъртво като са излѣ изъ устата му голѣмо количество пѣна отъ слюнки. Вѣрнѣхъ са тосѣ часъ на обыкновенното си почивалище, но не можихъ никакъ да заспѣ цѣла ношъ подъ мене земята са клатяше и треперяше. Ушитѣ ми заглушаваше свиренѣто на запрѣны вѣтрове и на единъ подземенъ шумъ, и при сичко туй въздухѣтъ бѣше тихъ но тежкъ. Станѣхъ слѣдователно заранѣта и като прегледахъ отъ ново видѣхъ въ бездната много уломѣцы отъ обгорѣлы камъни които са подигахъ въ страшното теченіе което ставаше пошироко и постремително и попламенно отъ понапредъ. Тосѣ